

Højesteretsdom om entrepris kontra arbejdsudleje

Højesteret har taget stilling til, hvorvidt en kontrakt om okulation af roser mv. kunne anses for entreprisarbejde, eller om der var tale om arbejdsudleje. Højesteret fandt i modsætning til Vestre Landsret, at der var tale om leje af arbejdskraft.

Højesteretsdommen (SKM2021.639)

Sagen for Højesteret omhandler en planteskole, der i perioder i 2014 og 2015 fik udført arbejde af udenlandske kontraktparter. Arbejdet bestod i okulation, podning, tilbinding, voksning og nedklipping af roser og frugttræer.

Højesteret udtaler indledningsvis, at der ikke foreligger arbejdsudleje, blot fordi de udenlandske kontraktparter arbejder inden for en dansk virksomheds forretningsområde. Dette gælder, selv om arbejdet relaterer sig til virksomhedens kerneydelser eller udøves som naturligt led i dens drift.

Arbejdsudleje forudsætter, at arbejdet er integreret i den danske virksomhed på en sådan måde, at den danske virksomhed i skatteretlig henseende kan anses for den reelle arbejdsgiver.

Når arbejdet er integreret i den danske virksomheds forretningsområde, skal der foretages en samlet vurdering af, om arbejdet er tilstrækkeligt udskilt til en selvstændig udenlandsk virksomhed. Ved denne vurdering lægges vægt på arbejdets karakter og på, hvem der bærer den væsentligste del af ansvaret og risikoen for det udførte arbejde. Herudover kan det være relevant at inddrage nogle supplerende kriterier blandt andet, hvem der har instruktionsbeføjelsen og ansvaret for arbejdsstedet, hvem der stiller arbejdsredskaber til rådighed osv.

I overensstemmelse med skønsmandens forklaring må det lægges til grund, at okulation, podning, tilbinding, voksning og nedklipping er sædvanlige

og nødvendige processer i produktionen af roser og frugttræer, ligesom der er tale om rutinepræget arbejde.

Højesteret fandt, at det oplyste om karakteren af arbejdet sammenholdt med, at arbejdet blev udført på planteskolens roser og frugttræer og med planteskolens vegetative materiale, peger i retning af, at arbejdet var integreret i planteskolens virksomhed, og at de udenlandske kontraktparter ikke i realiteten har båret den væsentligste del af ansvaret og af den økonomiske risiko for det udførte arbejde. Det gælder, selv om det er muligt for en branchekyndig at konstatere, om arbejdet er udført korrekt, og selv om planteskolen ifølge de indgåede kontrakter havde ret til at modregne eventuelle krav i tilfælde af mangelfuldt arbejde.

Når arbejdets karakter samt ansvars- og risikoforhold peger i retning af, at der er tale om arbejdsudleje, finder Højesteret, at det alene vil kunne anses for godtgjort, at der ikke foreligger arbejdsudleje, hvis en anvendelse af de supplerende kriterier giver et tilstrækkeligt klart grundlag for dette. Blandt andet set i lyset af, at arbejdet blev udført på planteskolen, som dermed havde kontrollen med og ansvaret for arbejdsstedet, fandt Højesteret det ikke godtgjort, at det pågældende arbejde har været tilstrækkeligt udskilt fra planteskolens virksomhed. Der var derfor tale om arbejdsudleje.

Kommentarer

Tidligere har Østre Landsret (SKM2019.62, 2019.86 og 2019.87) taget stilling til, hvorvidt nogle kontrakter om okulation af roser kunne anses for entrepris, eller om der var tale om arbejdsudleje. I de tre domme kom landsretten frem til, at der var tale om entrepriscontrakter.

Det er ikke givet, at disse tre landsretsdomme ville have fået samme udfald ved Højesteret.